

Vrednote Kraljestva (fr. James Smith)

Jezus je prišel, da bi vzpostavil Božje kraljestvo. A da bi to lahko storil, je moral najprej opraviti z zemeljskim kraljestvom. To je bil rimski imperij, katerega državljani ali del je bil vsak prebivalec znanega sveta. Izrael je bil kolonija; in kot vsi kolonizirani, so morali tudi Judje izoblikovati svoj odnos do vladajočih.

Duhovniki so sodelovali z Rimljani, da bi ohranili svoj status in zagotovili obstoj judovske vere v sekulariziranem svetu. Farizeji so kot kompromis Rimljanom priredili judovsko vero tako, da je ustrezala rimskim pravilom. Eseni niso dovolili vmešavanja, Rim so prepustili zlu in čakali v jamah v puščavi, da pride odrešenje. Zeloti so še bolj nasprotovali nosilcem moči – borili so se proti rimski premoči, upirali so se celo z vojaškimi napadi.

Ko je Jezus prišel v sredo te nestabilne situacije, je moral tudi sam vzpostaviti nek odnos do zemeljskega vladanja. Odločil se je, da so sodelovanje in prilagajanje in beg in upor samo načini za vzdrževanje trenutnega ravnovesja moči. On pa je hotel način, s katerim bo počasi obrnil center moči.

Njegova glavna taktika je bila preprosta: sprejeti resničnost in dati vsakomur, kar mu pripada. Če parafraziramo njegovo vodilo, bi se glasilo takole: "Ko boste svojo popolno zvestobo izkazali Bogu, lahko tudi svojemu zemeljskemu vladarju daste, kar mu gre. Najprej iščite Božje kraljestvo, potem bo vse drugo na pravem mestu."

Seveda je moral to nebeško sentimentalnost tudi na zemlji preizkusiti. Zanimivo je, da se Jezus ni postavil na položaj, kjer bi imel moč – niti v državi, niti v religiji. Kraljestvo tega sveta se je oblikovalo po naravni poti in ne glede na to, kako bi se vmešaval v igro moči, ne bi mogel ničesar spremeniti. Rešitelji so vedno prihajali od zunaj.

Tako se je Jezus pridružil boju na strani revnih. Samo tako jih je lahko vključil v kraljestvo. V posvetnih kraljestvih so uspešni ljudje vedno našli svojo pot na vrh in potem, kolikor se jim je

zahotelo, prepustili tudi smrtnikom pod sabo. To pa pomeni, da so vedno na dnu družbene lestvice ljudje, ki jih družba izloči.

Jezus je vedel, da je edini način, da vključi izobčene, ta, da jih prve pripelje v kraljestvo. Revni, ne bogati, so temelj kraljestva. Grešniki, ne svetniki, bodo rešeni. Bolni, ne zdravi, bodo preskrbljeni. Duh, ne zakoni, bo sila tega kraljestva.

Jezus je začel svojo viharo kampanjo. Zdravil je vse, ki jih je srečal: slepe, gluhe, neme, obsedene, nore, otroke, odrasle – bil je potujoča brezplačna zdravstvena ustanova.

Opozarjal je bogate, naj ne gradijo velikih skednjev, dokler ne bodo nahranili ubogih. Govoril je, da je sobota zaradi kmetov, ki jih je težaško delo ubijalo, preden so dopolnili 35 let, in da tisti, ki lagodno živijo, ne smejo stopiti pred Boga, preden ne olajšajo bremen svojim sosedom.

Težko in nevarno bi bilo prevesti vrednote Božjega kraljestva v današnji svet. A prav to je naloga pridigarjev. Zato naj poskusim. Jezus nam danes pravi: "Zemlja pripada Bogu, in vsak človek ima pravico do svojega mesta na tem svetu." Jezus pravi: "Ne drznite si pomisliti na presaditev srca ali operacijo glave ali liposukcijo, dokler ni vsakomur zagotovljena osnovna zdravstvena oskrba."

Na en ali drugi način, do neke mere, morajo biti v Božje kraljestvo vključeni revni, obrobni, izobčeni in drugi iz najnižjih družbenih slojev. Ne zato, ker bi bilo boljši, ne zato, ker bi si to zaslužili, ne zato, ker Bog tako hoče. Ampak zato, ker tako Bog živi, takšen Bog je.